

เมื่อศาลพิพากษาให้จำเลยพร้อมบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติและคดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์ชอบที่จะ
บังคับให้จำเลยออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุได้ตลอดเวลาที่จำเลยยังยึดถือครอบครองป่าสงวน
แห่งชาติ โดยไม่จำต้องบังคับคดีภายใน ๑๐ ปี ดังเช่นคดีแพ่งทั่วไป

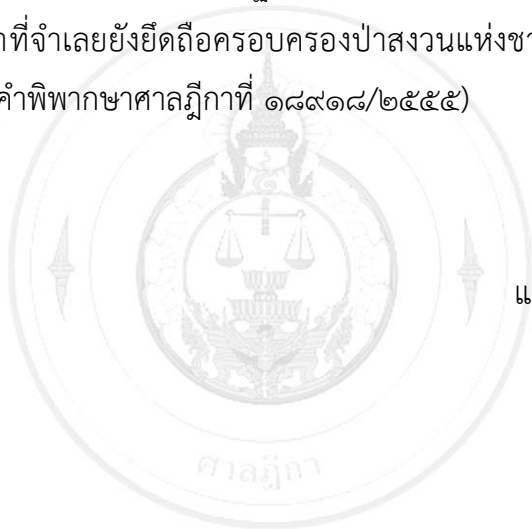
แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาตรา ๑๔,
๓๑ วรรคหนึ่ง และมีคำสั่งให้จำเลยพร้อมบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่ยึดถือครอบครอง ตามมาตรา
๓๑ วรรคสาม และคดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดจึงต้องออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่ยึดถือ
ครอบครองตามคำสั่งศาลทันที การที่จำเลยยังคงยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าวภายหลังจาก
คดีถึงที่สุดแล้ว จึงเป็นการยึดถือครอบครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่อาจอ้างอายุความใด ๆ
ที่จะมีสิทธิยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติต่อรัฐได้ ดังนั้น โจทก์ชอบที่จะบังคับจำเลยให้ออกจาก
ป่าสงวนแห่งชาติได้ตลอดเวลาที่จำเลยยังยึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติ หากจำต้องบังคับคดีภายใน
๑๐ ปี ดังเช่นคดีแพ่งทั่วไปไม่ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๙๑๘/๒๕๕๕)

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา
กันยายน ๒๕๖๖

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา

แผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลฎีกา